

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. София, 11.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 13.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **7287** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.28, ал.2 от Закона за хазарта (ЗХ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на [фирма] против решение № 000030-2699/01.07.2021г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), в частта му по пункт IV, т.2, с която е определена държавна такса в размер 25000 лева. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.
С искане с вх. № 000030-6281/03.08.2020 г. на Държавната комисия по хазарта жалбоподателят поиска да му бъде продължен срока на издаден лиценз за игри с игрални автомати. Искането било разгледано по реда на чл.36, ал.4 от ЗХ. В частта на решението, предмет на оспорване в случая, била определена държавна такса по чл.30, ал.6, изречение първо от ЗХ в размер на 25 000 лв. Лицензът е издаден на дружеството за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес: [населено място], пл. „А.“ № 1, хотел „А.“ (л.38-42), за 30 игрални места. Освен оспорената такса, на дружеството била определена и друга, по чл.30, ал.1 ЗХ във вр. с чл.3, ал.1, т.4, б.“б“ от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта (ТТЗХ). За определянето на таксите в издателят на оспорения акт изложил мотиви, че таксите се дължат на основанията, изрично регламентирани в ЗХ, по съответните

критерии, а именно, по т.1 от раздел IV на процесното решение – въз основа наброя на игралните места в обекта, а по оспорената т.2 от същия раздел – въз основа на срока на лиценза и големината на населеното място.

С измененията и допълненията на ЗХ от ДВ, бр.69/2020 г. (ЗИДЗХ), чл.30 от същия закон е допълнен с нова ал. 6, с която е въведена такса за издаване и поддържане на лиценз за организирането на хазартни игри с игрални автомати. Наред с това, не е отменена, нито е изменена по съдържанието си разпоредбата на чл.30, ал.7, преди – ал.5 от ЗХ (в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.), според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Според вида на организираните от дружеството „хазартни игри с игрални автомати в игрална зала“, дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/: облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен. В този случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 7 във връзка с ал. 1 от ЗХ. Предвид дейността, за която е издаден и съответно продължен лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр.69/2020г., както беше посочено по-горе. Ал.1 на чл.30 ЗХ не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр.69/2020г. предишната ал.5 на чл.30 ЗХ е променена на ал.7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1.

Лицензът, продължен с решението от 01.07.2021г., е за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл.242, ал.1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл.218, ал.1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, продълженият на дружеството лиценз с решението от 01.07.2021г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл.30, ал.7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал.1.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но в оспорената си част то не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на разноските по делото. Установява се общ размер на последните: 3550 лв., от които 50 лв. – държавна такса, и 3500 лв. – хонорар за адвокат, платен

съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие от 25.08.2021г. Тъй като спорът в случая не обективира фактическа и правна сложност, следва да бъде уважено направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на хонорара. Последния съдът определя в размер на минимума, установен в чл.8, ал.1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно материалния интерес по делото - 25 000 лв., както следва: $830 + 0,03 * 15000 = 1280$ лв. Разноските следва да бъдат възстановени от НАП, предвид чл.2, ал.2 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-2699/01.07.2021г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, в частта му по пункт IV, т.2, с която е определена държавна такса в размер 25000 лева.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата 1330 (хиляда триста и тридесет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: